

DRAGOSTEA BIRUIEȘTE FRICA

- Duminica a treia după Paști, Ziua femeii creștine -

Femeile care L-au urmat pe Hristos, au fost primele mărturisitoare ale Învierii. Dragostea lor nețărmurită pentru Hristos le-a făcut curajoase și mărturisitoare. Nimic nu poate birui dragostea care „nu cade niciodată” (1 Corinteni 13, 8) și care este mai tare decât moartea. Deși vestea pe care ele o aduc este neîmpărtășită inițial de grupul apostolic, evenimentele ulterioare vor confirma cele spuse de acestea, fapt ce va pune în valoare curajul, credința și dragostea lor. De aceea, Biserica le-a dedicat una dintre duminicile perioadei pascale, mironosițele fiind pentru comunitatea creștină model de credință, fidelitate și dragoste. Femeile mironosițe sunt numite în imnografia Bisericii „ucenițele Domnului”. Și acest lucru pe bună dreptate, întrucât ele L-au urmat pe Hristos și înainte de Pătimiri și Îngropare, dar și după. Maria Magdalena vine la mormânt să-L caute pe „Domnul meu” (Ioan 20, 13). Hristos rămâne Domnul ei, chiar dacă a suferit moarte de ocară. Femeile mironosițe au înțeles mai bine mesajul lui Hristos și misiunea Sa, printr-o intuiție extraordinară de care este capabilă firea femeiască, ce se păstrează în curăție, ascultare și dragoste. Într-adevăr, există o intuiție feminină a lumii spirituale dovedită de aplecarea în general a femeilor către preocupări spirituale. De aceea, întotdeauna vom găsi mai multe femei decât bărbați în Sfintele Biserici. Paul Evdochimov avansa ideea că acest lucru se datorează faptului că femeia este dedicată de Creator cu puterea de a da viață și astfel, ea este mai aproape de Duhul lui Dumnezeu - Dătătorul de viață. Femeile mironosițe rămân modele de fidelitate statornică, de râvnă neobosită și de curaj duhovnicesc, adevărate ucenițe ale lui Hristos. Ele au fost ele mai fidele, mai curajoase decât Apostolii și s-au învrednicit de a vedea primele „arătare de îngeri” și chiar pe Domnul Înviat. Mironosițele au iubit mai mult și nimic din cele ale lumii acestea nu le-au putut deturna această dragoste nețărmurită. Este ceea ce Sfântul Apostol Pavel va spune mai târziu corintenilor, arătându-le că „dragostea nu cade niciodată”. Într-adevăr, cel care iubește nu se poate sminti, nu va cădea în descurajare și nu va fi dezamăgit niciodată. Mai mult, iubirea autentică este incompatibilă cu frica - element ce dovedește prezența egoismului. Sfântul Antonie cel Mare spunea chiar că nu îi este frică nici măcar de Dumnezeu, pentru că Îl iubește, iar „dragostea scoate afară frica”. Cel care iubește este eliberat de orice constrângere, de aceea

Fericitul Augustin spunea „iubește și fă ce vrei”. Dragostea înseamnă deschiderea către celălalt și punerea sinelui pe planul secund, este cea care ne apropie autentic de Dumnezeu, Care este Dragostea Însăși (1 Ioan 4, 8). Femeile mironosițe reprezintă tot ceea ce are mai frumos și mai nobil firea umană: dragostea fierbinte, fidelitatea până la riscul vieții și credința nestrămutată. Viețile a nenumărate femei asemenea mironosițelor, care au trăit în

discreție, fidelitate și dragoste sunt consemnate în istoria bimilenară a Bisericii. Astăzi, a trei Duminică după paști, este ziua când ar trebui să ne amintim de ele și de calea pe care acestea au urmat-o. Este calea dragostei care nu poate fi deturnată de nimic și care asigură aflarea Adevărului și a bucuriei autentice. După modelul acestor modeste femei, suntem și noi invitați să pășim pe ea. Amin.

CINSTIREA FEMEII

Duminica în care le cinștim pe Sfintele femei mironosițe este și ziua de cinștire a femeii creștine, pentru că modelul credinței lor trebuie să-l urmeze fiecare creștină. Toate femeile trebuie să ia exemplu de la sfintele purtătoare de mir care l-au slujit Domnului cu tot ce-au putut: grija față de El, munca lor, dragostea fierbinte. Dintre marile virtuți care le-au împodobit viața, cele mai alese au fost râvna lor sfântă pentru Hristos, evlavia și bărbăția sufletului. Se vorbește mult astăzi despre rolul femeii în societate și în creștinism. În multe locuri din lume, femeile mai sunt încă supuse multor discriminări, cu privire la plata muncii, inferioară bărbaților, la accesul spre diferite profesii, în viața publică. Însă, după învățătura creștină, omul - bărbat și femeie - a fost creat de Dumnezeu cu voința liberă. Această voință liberă trebuie deci să se manifeste întotdeauna și în relațiile conjugale. De altfel, Sfântul Apostol Pavel ține să precizeze că „nu mai este parte bărbătească și parte femeiască”, fiindcă „toți una” suntem „în Hristos Iisus” (Galateni 3, 28). Creștinismul a ridicat femeia din starea de înjosire față de bărbat, în care se găsea mai înainte, și a așezat-o în toată vrednicia ei de ființă creată „după chipul lui Dumnezeu” (Facere 1, 28). Din perspectiva creștină, femeia este egală cu bărbatul și este temelie familiei. Femeile reprezintă și un model de consecvență în mărturisirea credinței prin prezența lor sensibil mai mare decât a bărbaților duminică de duminică la Sfânta Liturghie. Femeia creștină de astăzi trebuie să fie o vestitoare a Învierii Domnului, după exemplul sfințelor femei mironosițe, care mărturisesc că Învieria lui Hristos este biruința vieții asupra morții și cea mai mare bucurie pe care a primit-o omul ca dar de la Dumnezeu. Atitudinea pe care au avut-o femeile mironosițe la mormântul Domnului este una plină de recunoștință și de duioșie. Ce am face noi fără mamele creștine, fără iubitoarele de Hristos femei, care și-au crescut așa de frumos, cu frică de Dumnezeu, copiii, nepoții, rudeniile, vecinii, uneori și străinii? Ce am face noi fără gingășia mamei creștine, care întotdeauna, dar mai ales în vremurile grele, au arătat iubirea lor față de prunci, educându-i așa cum trebuie? Și dacă noi avem nevoie acum de prunci, pentru că rămânem tot mai puțini, tot mai înștrăinați, tot mai singuri, avem în primul rând nevoie de mame creștine, care să îi educe cu frică de Dumnezeu. O mamă creștină nu este indiferentă la educația copilului ei și nu îngăduie atâtea lucruri care îl înștrăinează pe prunc de Dumnezeu, de părinții lui și de ceea ce este mai sfânt, mai ales de acest moment negrăit al Învierii lui Hristos. De aceea, fericite sunt mamele care își împlinesc misiunea lor și își cresc copiii în frică de Dumnezeu. Ele vor lua răsplată de la Domnul. Femeile pot fi cinștite în orice zi din an, dar nicidecum mai mult decât de ziua femeilor mironosițe, când Biserica cinștește femeia creștină, aducându-ne aminte de jertfa și dragostea fără margini a femeilor care L-au căutat pe Domnul pentru a împlini ceea ce se cuvenea față de Învățătorul lor. Aceasta este ziua pe care Biserica o propune ca cinștire a femeii creștine, în care noi trebuie să mulțumim mamei, bunicilor noastre care, mai ales prin exemplul și puterea credinței lor, asemănându-se femeilor mironosițe. Amin.

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE CREDINȚA ORTODOXĂ

Întrebare: Care este cea dintâi datorie și cea mai mare grijă a credinciosului în viață?

Răspuns: Grijă pentru mântuirea sufletului său. Nimic pe lume nu este mai de preț pentru el decât mântuirea sufletului, după cuvântul Mântuitorului, care zice: „Ce va folosi omului de ar dobândi Lumea toată și-și va pierde sufletul său? Sau ce va da omul, în schimb, pentru sufletul său?” (Mc. 8, 36-37).

Întrebare: Ce este mântuirea?

Răspuns: Mântuirea este eliberarea din robia păcatului și a morții și dobândirea vieții de veci, în Iisus Hristos. Ea ne-a fost făcută cu puțință de întruparea, jertfa, învierea și înălțarea Domnului nostru Iisus Hristos la cer, și ne-o însușim prin harul dumnezeiesc, cu care trebuie să conlucrăm prin credință și fapte bune. De mântuire se poate împărtăși orice om, căci Dumnezeu „voiește ca toți oamenii să se mântuiască și să vină la cunoștința adevărului” (1 Timotei 2, 4).

Întrebare: Unde se găsește adevărul care duce la mântuire?

Răspuns: Se găsește în Sfânta Biserică care este „stâlpul și temeliea adevărului” (1 Timotei 3, 15).

Întrebare: De la cine are Biserica acest adevăr?

Răspuns: Biserica are acest adevăr de la Dumnezeu însuși, vestit mai dinainte prin patriarhii, dreptii și proorocii Vechiului Testament, care au avut o viață și cugetare sfântă, și apoi în mod desăvârșit prin Însuși Fiul Său întrupat Domnul nostru Iisus Hristos, Mântuitorul, cum spune Sfântul apostol Pavel: „După ce Dumnezeu odinioară, în multe rânduri și în multe chipuri, a vorbit părinților noștri prin prooroci, în zilele acestea mai de pe urmă ne-a grăit nouă prin Fiul, pe Care L-a pus moștenitor la toate și prin Care a făcut și veacurile; Care fiind strălucirea slavei și chipul ființei Lui și Care ține toate cu cuvântul puterii Sale...” (Evrei 1, 1-3).

Întrebare: Cum a dat Dumnezeu acest adevăr?

Răspuns: Prin Descoperirea dumnezeiască.

Întrebare: Ce este Descoperirea dumnezeiască?

Răspuns: Descoperirea sau Revelația dumnezeiască este comoara de adevăruri pe care Dumnezeu a dat-o oamenilor, pentru ca aceștia cunoscându-L pe El, voia Lui și lucrarea Lui, să-L cinstească după vrednicie, să-i împlinească voia și prin aceasta să se mântuiască. Dumnezeu S-a descoperit oamenilor în pe cale naturală și pe cale supranaturală.

Întrebare: Ce dovedește această Descoperire?

Răspuns: Descoperirea dumnezeiască dovedește marea iubire a lui Dumnezeu față de oameni. „Dumnezeu este iubire” (1 Ioan 4, 8), iubire nesfârșită, un ocean de iubire, cum spun Sfinții Părinți. Prin iubire, Dumnezeu revarsă lumina și căldura Lui, cea mai presus de fire, asupra întregii făpturi și o ajută să se împărtășească cât mai deplin de puterea cea de sus și de adevărul cel mântuitor. Descoperirea lui Dumnezeu este însăși această lumină ce ni s-a dat din iubire față de noi.

Întrebare: Descoperirea dumnezeiască e pentru toți oamenii?

Răspuns: A fost dată pentru toți oamenii, pentru că toți au nevoie de mântuire. Dar ea a fost încredințată oamenilor aleși, care s-o vestească celor ce doresc a o primi, întrucât nu toți erau vrednici de a primi Descoperirea direct de la Dumnezeu.

† PROGRAM LITURGIC †

ZIUA	ORA	SLUJBE și ACTIVITĂȚI
Sâmbătă	07:00-	Sfânta Liturghie (LIVE)
9 mai	08:30	Pomenirea morților (LIVE)
Duminică	07:00-	Utrenia (LIVE)
10 mai	10:30	Sfânta Liturghie (LIVE)

Lumina deranjează

Odată, un șarpe urmărea un licurici. După multe zile de urmărire neîntreruptă, licuriciul, obosit, se oprește și-i zise șarpelui: „Pot să-ți pun trei întrebări?”. „Nu sunt obișnuit să răspund nimănui”, zise șarpele, „dar cum urmează să te mănânc, sunt într-o dispoziție generoasă, poți să mă întreb!”. „Fac parte din hrana ta zilnică?”. „Nu!”, răspuse șarpele. „Ți-am făcut vreun rău?”. „Nu, sigur că nu!”. „Și-atunci, de ce vrei să mă mănânci?”, întrebă exasperat licuriciul. „Pentru că nu suport să te văd strălucind!”, răspuse încordat șarpele.

MORALA 1: Când luminezi pe drumul tău, dai lumină și celorlalți, de aceea deranjează lighioanele care pândesc în penumbra.

MORALA 2: Șerpii care mănâncă licuricii nu înțeleg că vor rămâne în întuneric pentru totdeauna.

Adevărata comoară

Un tânăr era foarte supărat că nu are mai mulți bani, că nu-și poate cumpăra tot ce-și dorea. Se plimba trist pe stradă, neștiind cum să iasă din această situație. Dar, cum mergea el așa, s-a lovit deodată de cineva. Mare i-a fost mirarea să vadă că, din neatenție, a dat peste un om sărman, fără vedere. Încerca bietul om să se ajute cu un baston și să găsească drumul spre casă. Tânărul l-a ajutat, conducându-l de braț. Văzând cât sunt alții de necăjiți, tânărul nu s-a mai gândit, de atunci, decât la un lucru: cât de bogat este el. Nu avea bani pentru tot ce și-ar fi dorit, dar avea comoara cea mai mare din lume, pe care banii nu o pot cumpăra: sănătatea cu tot ce izvorăște din ea, putere de muncă, bucurie și voie bună. Acum își dădea seama că sunt oameni care au rămas ologi în urma unor accidente. Dar picioarele sale îl puteau duce oriunde. Alții au rămas orbi. El putea să vadă clipă de clipă toate frumusețile din jurul său. Există și unii oameni care, din păcate, sunt orbi și ologi sufletește, pentru că sufletul lor s-a golit de bucurie, de speranță și dragoste. Aceștia sunt cu adevărat nefericiți. Cu cât vei fi mai binevoitor, cu atât sufletul tău va avea mai multă liniște. Cel rău și zgârcit nu dă niciodată nimic, nici măcar un pahar cu apă sau un sfat, chiar dacă aceste lucruri nu l-ar costa nimic. Un astfel de om mai este cu ceva de folos celorlalți? Dacă ne vom uita în jurul nostru vom vedea că nimic nu trăiește doar pentru sine. Până și un copac obișnuit. Chiar dacă nu ne oferă fructe, ne dă cel puțin posibilitatea să ne odihnim un minut la umbra lui.

Leul și șoricelul

Într-o zi, un leu dormea liniștit în junglă, iar un șoricel se juca prin apropiere și, din întâmplare, a făcut ca leul să se trezească. Leul a prins șoricelul și era gata să-l omoare. Șoricelul s-a rugat de el să nu-lucidă. Leului i s-a făcut milă de șoricel și l-a lăsat să plece. Câteva zile mai târziu, în timp ce mergea prin junglă, leul s-a prins în plasa unui vânător. El a început să ragă că să iasă din plasă, dar nu a reușit. Șoricelul a auzit zgomotul, a alergat la leu și i-a spus: „Te rog, nu mai rage. Te voi elibera”. Apoi a tăiat plasa cu dinții și l-a eliberat pe leu.

MORALA: O faptă bună aduce alta. Dar, în același timp, nu subestima pe nimeni niciodată!

